

Βρεττάκος Νικηφόρος

Μεταρσίωση

Της Σπάρτης οι Πορτοκαλιές

Ο Πράσινος Κήπος

Ο Άνθρωπος, ο Κόσμος και η Ποίηση

Οι Μουσικοί Αριθμοί

ΜΕΤΑΡΣΙΩΣΗ

Το πνεύμα μου, σαν ουρανός, σαν ωκεανός, σαν θάλασσα,
λύνεται απόψε στο άπειρο χωρίς να βρίσκει αναπαμό.
Τις ζώνες γύρω του έσπασε και ανατινάζεται θερμό
το πνεύμα μου σαν ουρανός, σαν ωκεανός, σαν θάλασσα.

Σαν γαλαξίας απέραντος το σύμπαν σέρνω στο χορό.

Ήλιο τον ήλιο γκρέμισα, θόλο το θόλο χάλασα,
κι είμαι σαν μιαν απέραντη, πλατιά γαλάζια θάλασσα,
που οι στενοί πάνω μου ουρανοί δε μου σκεπάζουν το νερό.

ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ ΟΙ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΕΣ

Της Σπάρτης οι πορτοκαλιές, χιόνι, λουλούδια του έρωτα,
άσπρισαν απ'τα λόγια σου, γείρανε τα κλαδιά τους
γιόμισα το μικρό μου κόρφο, πήγα και στη μάνα μου.

Κάθονταν κάτω απ'το φεγγάρι και με νοιάζονταν,
κάθονταν κάτω απ'το φεγγάρι και με μάλωνε:
Χτες σ'έλουσα, χτες σ'άλλαξα, που γύριζες -
ποιος γιόμισε τα ρούχα σου δάκρυα
και νεραντζάνθια;

Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΚΗΠΟΣ

Έχω τρεις κόσμους. Μια θάλασσα, έναν
ουρανό κι έναν πράσινο κήπο: τα μάτια σου.
Θα μπορούσα αν τους διάβαινα και τους τρεις, να σας έλεγα
πού φτάνει ο καθένας τους. Η θάλασσα, ξέρω.
Ο ουρανός, υποψιάζομαι. Για τον πράσινο κήπο μου,
μη με ρωτήσετε.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΙΗΣΗ

Ανάσκαψα όλη τη γη να σε βρω.
Κοσκίνισα μες την καρδιά μου την έρημο· ήξερα
πως δίχως τον άνθρωπο δεν είναι πλήρες
του ήλιου το φως. Ενώ, τώρα, κοιτάζοντας
μέσ από τόση διαύγεια τον κόσμο,
μες από σένα - πλησιάζουν τα πράγματα,
γίνονται ευδιάκριτα, γίνονται διάφανα -
τώρα
μπορώ
ν' αρθρώσω την τάξη του σ' ένα μου ποίημα.
Παίρνοντας μια σελίδα θα βάλω
σ' ευθείες το φως.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Χωρίς τη μαθηματική τάξη, δεν στέκει
τίποτε: Ούτε ουρανός έναστρος,
ούτε ρόδο. Προπαντός ένα ποίημα.
Κι ευτυχώς ότι μ' έκανε η μοίρα μου
γνώστη των μουσικών αριθμών,
ότι κρέμασε μίαν αχτίνα επί πλέον
το άστρο της ημέρας στην όρασή μου
και κάνοντας τα γόνατά μου τραπέζι
εργάζομαι, ως να 'ταν να φτιάξω
έναν έναστρο ουρανό, ή ένα ρόδο.